

Poštovani gospodine Mikoviću, menadžmentu bolnice i svi zaposleni,

Hvala vam! Danas je tačno godinu dana od kako sam izašla iz GAK Narodni front, sa jednom bebom bliznakinjom, dok je druga ostala još mesec dana na Institutu za neonatologiju. Danas su one zdrave i vesele devojčice, a mi presrećna i večno zahvalna porodica.

To je bila moja druga, ali prilično komplikovana blizanačka trudnoća, sa sumnjom na TTTSy, i potvrđenim SIUGR-om. Sa prvim detetom sam se porodila u privatnoj klinici u savršenim uslovima, i planirala sam da sa prirodno začetim blizancima bude isto, međutim, bilo je jasno i sugerisano da je moj slučaj ipak za vas i drago mi je što sam te savete dobila od svog prvog i dugogodišnjeg ginekologa. Žao mi je samo što sam, priznajem, imala sumnje, nikad u profesionalnost, ali u brigu, odnos, uslove, posvećenost, organizaciju državnog porodilišta... Međutim dana kada sam upoznala dr Radomira Aničića, a o njegovoj finoći, mirnoći, osmehu, podršci, prisutnosti i posvećenosti vama ne treba pričati ali ja pričam stalno i svima, i kada sam prvi put otišla na odeljenje za visokorizičnu trudnoću, bilo mi je jasno da sam u pravim rukama. Apsolutno sam ostala fascinirana ljubaznošću, efikasnošću, brigom, organizacijom, timskim radom na tom odeljenju. Moj slučaj je pogledalo nekoliko lekara u nizu i svi su bili predivni, međusobno saradljivi, a ka meni puni objašnjenja i odgovora na sva pitanja. Ostala sam zatečena njihovim diskusijama, traženjem saveta, i komunikacijom profesora prema specijalizantima, sve je bilo besprekorno, kao iz udžbenika o ljudskom pristupu i saradnji na najprofesionalnijem nivou. Rad sestara i organizacija njihovih aktivnosti sa nama trudnicama je takođe bila fascinantna, a uz to su bile nasmejane, vesele i podržavajuće, za sve nas. Na tom odeljenju provela sam samo dva dana u aprilu, Mariju i Sandru i danas pamtim, a kada sam se vratila u maju, već posle prve noći stvari su se ubrzano dešavale.

Ne baš očekivano ni planirano, odlučeno je da se hitno porađam carskim rezom u 32+4 nedelji, i to 03.05.2023. godine u prepodnevnom časovima. Dok se većalo u širokom timu o mom slučaju, nedaleko od nas bili su pucnji u OŠ Ribnikar a vaše kolege lekari borili su možda i najteže bitke ikada... Vi u Frontu borili ste se i izborili za život nas tri. Sećam se da smo i u sali spominjali pucnjavu, da smo svi bili u šoku, ali u tim trenucima, na svet su stizale Lena i Anika, dve prevremeno rođene bebe od 2120 gr i 1380 gr i vaša ekipa ne čelu sa Dr Rašom, a uz ogromnu podršku (ponajviše meni) Dr Mikija Paštara, spašavala je njih, potpuno predano i posvećeno, kao da svet sa strane ne postoji. Nikada ali nikada, rečima neću uspeti da opišem sve emocije u tim trenucima, ali ni da opišem zahvalnost koju osećam od prve sekunde, a koja se samo za ovih godinu dana još uvećavala. S obzirom na momenat dešavanja, ne mogu da kažem da je naš slučaj bio težak, ali nije bio ni čaroban porođaj za veselje i slavlje - bebe su bile generalno ok, jedna na respiratoru prvih dana, druga sutradan prebačena na Institut za neonatologiju zbog male težine (ali je bila dobro) i sve informacije su se menjale iz sata u sat. Svoj osećaj od tada pamtim i danas – sve će biti ok, sa ovakvom ekipom ne može drugačije, bebe su dobro (moglo je biti svašta a nije) a ja sam zbrinuta, pažena i mažena, bez bolova, i sjajno prihvaćena uz osmehe, podršku i prve šale tima na odeljenju Apartmana.

U apartmanima sam ostala 12 dana. 7 puta dnevno nosila sam svoje mleko na odeljenje neonatologije gde su moje bebe (a posle samo jedna) ležale. Ne mogu da opišem te mile i brižne izraze lekara i sestara na ovom odeljenju, gde mi izbezumljene majke nosimo (na početku) po 3 kapi svog mleka, a oni mi sa osmehom tapšu uz "bravooooo mama". Ne mogu da izbrišem te tople glasove lekara koji mi prilaze pored inkubatora i pričaju mi o terapiji beba, promenama na bolje i na gore, koji me uz to hrabre. Iako se zna kada su ulasci dozvoljeni a kada se samo mleko ostavlja, ne mogu da zaboravim moje virkanje svaki put a njihove smeške koji mi odobravaju da makar na sekund vidim bebu. U meni je zauvek urezan trenutak kada me dr Tanja Lazić sreće u liftu, prepoznaje i uz glasan osmeh pun emocija steže u zagrljaj uz reči "dobre su, biće dobro, ide na dobro". Da nije bilo dr Ljiljane Stanković, zaista je pitanje šta bi bilo sa Lenom, a bogami i sa mnom i mojim zdravim razumom. Dr Ljilja je Lenu podsticala svaki dan, da diše bez respiratora, da diše sa manje kiseonika, da probamo dojenje, da sa svim onim cevčicama imamo priliku za kožu na kožu, svaki put, kad god je

mogućnost, a stvarala ih je stalno. Dr Ljilja je, kada smo pronašli vezu da i Lenu od 2kg prime na Institut, mene pozvala i najdobronamernije, kao majka, posavetovala me da ne šaljem bebu tamo gde će obe biti bez mame, i ja bez njih. Da imam priliku da ostanem u bolnici, da Lena još malo ojača, da kod vas ima najbolju moguću negu ali važnije od toga, da ima mamu koja pravi i donosi mleko, koja može da je mazi da joj priča i da je to lekovitije od svega. Da je beba Anika na institutu u najboljim rukama, da će imati redovne posete tate i da je njoj dobro. Poslušala sam je. Moja životna misija se pretvorila u podsticanje Lene da bude dobro, da pije mleko, da svaki dan napravi novi korak ka silasku na odeljenje. Zahvaljujući dr Ljilji, Lena mi se pridružila u apartmanima 10.05. dan pred moj rođendan. Sećam se opsadnog stanja, radijatora koji su dolazili sa svih strana, sterilizatora koji mi je stigao, svi su se razleteli da se naprave savršeni uslovi za boravak tako majušne, osetljive bebe. Moj život u apartmanu broj 7 i sada pamtim kao boravak u najekskluzivnijem hotelu – imala sam sve! Ali nije što sam imala sve uslove, nego što su mi sve sestre, lekari, osoblje, čistačice i servirke bile zaista kao porodica (posete nisu bile dovoljne, muža i ćerku sam viđala na ulazu po par minuta). Pedijatrijske sestre Marijana, Goca, Vesna, Dragana, bile su prave carice, to je bilo uživanje gledati ih i slušati. Sa Gocom sam merila bebu 5 puta jedne noći, jer nismo mogli da verujemo ni prihvatimo da gubi na težini, pa smo budile dr Ljilju da pitamo šta da radimo... Sestre Minja, Sandra, Ana i ostale – nakon što su me u kolicima vodile do neonatologije, i nakon što me je Minja uhvatila kad sam padala u nesvest, bile su ključni faktor mog i svih naši oporavaka a onda je postalo zabavnije- tu je bilo druženja, šalile smo se, ja sam se odomaćila a one su me i pored toga čuvale, nudile terapiju protiv bolova, revnosno merile temperaturu... Nikada neću zaboraviti sa koliko ljubavi mi je higijeničarka Sanja kuvala prvu jutarnju kafu i “donosila u krevet”. Sa koliko brige me odvela da, sa mužem, ispratimo Aniku na Institut za neonatologiju, i uslikala taj tužni a ohrabrujući momenat... sa koliko brige je dolazila da pita za bebice, koliko sunca je unosila u moju sobu sa svakim otvaranjem vrata. Sandrine fore i danas pamtim i smejem se. Anin perfekcionizam za čiste posteljine i utegnute krevete retko ko ima. Ma lista je predugačka, i toliko mi je žao što mnoge divne detalje moram izostaviti, ali znajte da sve pametim. I rođendan smo zajedno obeležili, te iako sam tu imala samo jednu ćerku (druga je bila na Institutu, treća velika sa tatom), srce mi je bilo na mestu jer sam znala da je svaki dan bolji od prethodnog a da uz toliku brigu, pažnju i ljubav mora sve na kraju biti ok.

Meni je tih 12 dana toliko bilo lepo kod vas, da mi je taj stresni, teški period, prepun strepnje, brige i straha, bio ušukan i poboljšan vašom toplinom, osmesima, zagrljajima da na kraju, kako je sve ostalo dolazilo na svoje mesto, pobeđuju samo lepe i srećne emocije. Naravno, nikada i nikako ne mogu da se otmem utisku da, baš tog kobnog 3. maja, jednu decu gubimo, a druga, moja stižu, zahvaljujući svima vama, bore se i ostaju tu. Taj momenat, njihove šanse zahvaljujući vašem trudu, vraća veru u ovo društvo i nadu da svetlo uvek nađe put...

Mnogo mi je žao i izvinjavam se svima što sam imala predrasude, što sam previše čitala i verovala utiscima i raznoraznim tekstovima na društvenim mrežama i forumima gde su iznete ružne stvari o vašoj klinici. Jako mi je teško pala i skorašnja tema o akušerskom nasilju, način na koji se stvari generalizuju i atmosfera koja se povodom toga pravi. Prosto nije fer. I sigurna sam da nikome nije lako ni lepo da radi u takvoj atmosferi, bio i administrativni zapsoleni a kamoli lekar koji svakodnevno spašava više života. Nije fer i žao mi je što ste tome izloženi. Moje fantastično iskustvo sigurno nije usamljeno, a moj slučaj ni po čemu nije bio poseban, niti sam ja bilo koga poznavala lično na način da mi zbog toga boravak u Narodnom frontu bude toliko ugodan i lep. Za mojih ukupno 15ak dana kod vas, nijednom, ali nijednom nisam naišla na suzdržanost bez osmeha, kamoli na neprijatnost. Nijednom se nisam osetila nebitnom, čak naprotiv, sve vreme sam se osećala zbrinuto, čak nekako posebno čuvano i zaštićeno. I tu mislim na ceo lanac sistema, od profesora, preko lekara, sestara, čistačica, servirki, portira. Svi do jednog, sve vreme – wow. Imati takav sistem, takve ljude, to je retkost i uspeh i za malu privatnu kompaniju, a kamoli za državnu bolnicu. Svaka vam čast!

Hvala vam, million puta. Moja cela porodica i ja, bićemo večno zahvalni za sve što ste za nas uradili. Pamtićemo vaša lica, reči i osmehe, do kraja života. I ako nešto možemo da uradimo za vas, bilo kad, za sve ideje, tu smo.

Jer "hvala" je baš mala reč za VELIKA dela koji vi činite svaki dan.

Topli pozdrav i mnogo zagrljaja šaljem vam svi!

Maša, Dušan, Kasija i vaše bebe Lena i Anika Lalić

